

Αφού σπέρνουν ανέμους ας θερίσουν θύελλες

Ο καπιταλισμός σήμερα βιώνει μια βαθιά, πολύχρονη και δομική κρίση, τόσο στην αναπαραγωγή του ιδίου του κεφαλαίου, όσο και στην αναπαραγωγή των κατασταλτικών, ιδεολογικών –και όχι μόνο– μηχανισμών του, όπως για παράδειγμα το κράτος και το εκπαιδευτικό σύστημα. Μέσα σε αυτή την έκρυθμη κατάσταση, τα αφεντικά προσπαθούν να θέσουν τους όρους ξεπεράσματος της κρίσης τους: Το κεφάλαιο συμπιέζει διαρκώς τους μισθούς των εργατών, στη βάση της αποτελεσματικότερης εκμετάλλευσης της εργατικής τους δύναμης. Στο κράτος εφαρμόζεται άγρια δημοσιονομική λιτότητα και υπερδιόγκωση των κατασταλτικών σωμάτων. Στο εκπαιδευτικό σύστημα επιχειρείται η αναδιάρθρωσή του, με παραδείγματα το νόμο Διαμαντοπούλου/Αρβανιτόπουλου και το σχέδιο Αθηνά, με στόχο την αποδοτικότερη σύνδεση του πανεπιστημίου με την καπιταλιστική παραγωγή.

Το σχέδιο Αθηνά προβλέπει κλείσιμο και συγχώνευση σχολών (κυρίως στα ΤΕΙ), μείωση εισακτέων και απολύσεις εργαζομένων. Ξεκάθαρες παγίδες και στοχεύσεις του υπουργείου αποτελούν, το διόλου αθώο ως προς τις καπιταλιστικές του προθέσεις, «νοικοκύρεμα» της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, όπως επίσης και η διάσπαση των ταξικά αγωνιζόμενων φοιτητών, σε φοιτητές πανεπιστημίου και φοιτητές ΤΕΙ, στη βάση του χτυπήματος μεμονωμένων κομματιών, ώστε στο τέλος να μην υπάρχει δυνατότητα αντίστασης από πουθενά. Η αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος, επομένως, εντάσσεται στα πλαίσια της επίθεσης του κεφαλαίου στον κόσμο της εργασίας.

Την επίθεση αυτή τη βλέπουμε, επίσης, από την μία άμεσα στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα εργασίας όπου πετσοκόβονται μισθοί και συντάξεις, καταργούνται επιδόματα, συμβάσεις εργασίας και κοινωνική ασφάλιση. Από την άλλη ωθεί προς μια κατεύθυνση εκφασισμού της κοινωνίας ώστε να αποπροσανατολίσει τους από τα κάτω δημιουργώντας «ασύμμετρες απειλές»-εχθρούς του κοινωνικού συνόλου. Πολώνει τους «από τα κάτω» της κοινωνίας με στόχο τον κοινωνικό κανιβαλισμό, δηλαδή σε μια κατεύθυνση παράνοιας όπου εχθρός της εργατικής τάξης δεν είναι το αφεντικό αλλά μετατρέπεται ο μετανάστης, ο διπλανός σου, ο φτωχός που ζει στο παγκάκι της πλατείας και ο οποιοσδήποτε διαφορετικός εν τέλει. Πράγμα τουλάχιστον θρασύδειλο αφού στρέφεται εναντίον κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων και όχι κατά του πραγματικού εχθρού που είναι τα αφεντικά σου. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα καταστολής εργατικών αγώνων είναι η πολιτική επιστράτευση των εργαζομένων στο ΜΕΤΡΟ και των ναυτεργατών όπως επίσης και το άγριο ξύλο που δέχτηκαν εργάτες έξω από το υπουργείο εργασίας.

Στην επίθεση που δέχονται οι από κάτω αυτής της κοινωνίας, έρχεται να συμβάλλει το φασιστικό παρακράτος με το ναζιστικό μόρφωμα της χ.α που όχι απλά λειτουργεί, αλλά ευδοκιμεί υπό την ασυλία του κράτους. Ένα ελεγχόμενο από το κράτος μόρφωμα το οποίο διαφημίζεται από τα ΜΜΕ και μόνο ως αντισυστημικό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Με τη φασιστική ρητορεία της η χ.α., μεταθέτει τον κυβερνητικό λόγο και πρακτική όλο και πιο δεξιά, κάνοντας κοινωνικώς αποδεκτά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα σχεδόν καθημερινά πλέον ρατσιστικά πογκρόμ. Παράλληλα, ο φασιστικός λόγος της χ.α αποτελεί εφεδρικό ιδεολογικό υπόβαθρο των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους, δηλαδή στρατού και αστυνομίας, προωθώντας με τα εθνικιστικά της παραληρήματα και τις επιθέσεις της σε μετανάστες εργάτες, τον

κοινωνικό κανιβαλισμό στον οποίο μας οδηγούν. Αμέτρητα είναι τέτοια παραδείγματα επιθέσεων με πιο πρόσφατα, τη δολοφονία του Πακιστανού εργάτη Σαχτζάτ Λουκμάν από νεοναζί της χ.α, το μαχαίρωμα μαθητη στο πρόσωπο από φασίστα φοιτητή θεολογίας έξω από το σχολείο του και η δολοφονία μικροπωλητή που πέφτει στις ράγες του τρένου στην προσπάθειά του να ξεφύγει από την καταδίωξη δημοτόμπατων.

Για να θυμηθούμε κι ένα σύνθημα που λέει "όσο σου κλέβουν τη ζωή τόσο σε ταΐζουν με έθνος και φυλή", εμείς ερχόμαστε να συμπληρώσουμε πως άλλο τόσο σε γεμίζουν με καταστολή. Είναι πλέον βέβαιο φαινόμενο η άγρια καταστολή που δέχονται από τα σκυλιά του κράτους (μπάτσους, αν χρειαστεί και ο στρατός), όλοι όσοι αντιστέκονται με κάθε μέσο στη λεηλασία της ζωής τους. Πλέον οι όποιες αυταπάτες περί "καλού" καπιταλισμού, με παροχές του κράτους στην κατεύθυνση της πρόνοιας, στο μυαλό κάθε νοήμονα ανθρώπου έχουν φύγει ανεπιστρεπτή. Κι αφού το κράτος δεν θέλει (γιατί μπορεί, αν αναλογιστούμε τις μερικές εκατοντάδων δις που έχουν χορηγηθεί στις τράπεζες) να δώσει ούτε ψίχουλα, δίνει καταστολή για να διαφυλάξει από τη μια την κοινωνική ειρήνη, τσακίζοντας όποια αντίδραση στις επιλογές του και αφετέρου να δώσει ένα αίσθημα φόβου στην κοινωνία. Τα παραδείγματα πολλά. Καταστολή κινηματικών διαδικασιών σε επίπεδο δρόμου από τα εκατοντάδες δακρυγόνα, κρότου λάμψης και γκλοπ στα κεφάλια διαδηλωτών μέχρι το βασανισμό των 15 αντιφασιστών στα κολαστήρια της ΓΑΔΑ, από το θάνατο λόγω ασφυξίας από δακρυγόνο του οικοδόμου σε περσινή 48ωρη απεργία μέχρι τις αμέτρητες συλλήψεις και προσαγωγές. Επίθεση και εισβολή σε ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και καταλήψεις (Βίλλα Αμαλίας, Λέλας Καραγιάννη, Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά, κατάληψη Δέλτα, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της ΑΣΟΕΕ), που πλέον χαρακτηρίζονται ως "εστίες ανομίας", από την εκκένωση της πλατείας συντάγματος πέρσι το καλοκαίρι μέχρι την παρουσία και είσοδο των ΜΑΤ σε πανεπιστημιακούς χώρους και καταλήψεις εργασιακών χώρων (εισβολή των ΜΑΤ στην κατάληψη του ΜΕΤΡΟ και σύλληψη των αγωνιστών που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο χώρο). Στα πλαίσια της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας έγινε και η σύλληψη των 4 αναρχικών στην Κοζάνη και ο παραδειγματικός-εκδικητικός βασανισμός τους. Το λιγότερο προκλητική ήταν η στάση της αστυνομίας με το να δημοσιοποιήσει τις φωτογραφίες από τα βασανιστήρια που δέχτηκαν, κάτι που ως απώτερο στόχο έχει την καλλιέργεια του φόβου και την προώθηση του κοινωνικού κανιβαλισμού ως κάτι φυσιολογικό στη σημερινή δημοκρατία.

Όλα τα παραπάνω, που εκφράζουν τη θεώρηση μας για τη στρατηγική του κράτους στην παρούσα συγκυρία, δεν εντάσσουν σε καμία περίπτωση τη μορφή του κράτους στα πλαίσια κάποιου χούντας ή δικτατορίας, αλλά πιστεύουμε ότι είναι εκφάνσεις της αστικής δημοκρατίας, μιας δημοκρατίας, με ένα πιο ολοκληρωτικό πρόσωπο. Άλλωστε είτε σε μια χούντα στραφεί κανείς είτε σε μια δημοκρατία, θα βρει τον ίδιο παρονομαστή, τα συμφέροντα των αφεντικών. Απορρίπτοντας τέτοια διλήμματα αλλά και μη υιοθετώντας λογικές εξόδου από την κρίση μέσα από συστημικές διαδικασίες προτάσσουμε μέσα από διαδικασίες όξυνσης του ταξικού ανταγωνισμού και μέσα από ριζοσπαστικά αυτοοργανωμένα εγχειρήματα ντόπιων και μεταναστών, να φτάσουμε όχι μόνο στην έξοδο από την κρίση αλλά στην έξοδο από την βαρβαρότητα κράτους και κεφαλαίου.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ,ΣΤΟΥΣ 4
ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗ
ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ**

ΑΠΕΡΓΙΕΣ, ΠΟΡΕΙΕΣ ,ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΣΗΨΗΣ

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΧΗΜΑ ΦΥΣΙΚΟΥ